

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra 4. Del : 1856-82

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "4. Del : 1856-82", i Heiberg, Johanne Luise: *4. Del : 1856-82*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr07val-shoot-idm139968711746880/facsimile.pdf> (tilgået 20. januar 2022)

Anvendt udgave: 4. Del : 1856-82

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Fru v. Stein deler jeg aldeles ikke. Hun havde i 13 Aar havt den Lykke at være elsket af en Coetue, nu var hun færdig herræd, og de burde hun have sagt til sig selv: „Abgemacht!“ Jeg har aldrig konnet glemme denne tyske Kvinde's resolute Mening om et Kjerlighedskforholds Afbrydelse.

5 Jeg var meget tilfreds med paa mange Maader at faa Troen i Haenderne paa, at jeg og mine Forhold i Hjemmet vare alle Fremmede her ubekjendte. Det maadede mig en Dag at blive spurgt af en af Damerne, om denne Reise til Marienthad var min Bryllupsreise. — „Ja,“ svarede jeg, „min Solvbryl-
10 lupsreise.“ — „Umuligt,“ udsable hun, „hvor tidligt er De da bleven gift, og hvad Alder har De da nu?“ Ærligt besvarede jeg begge Spørgsmaal. — Længs varede mit Inognito dog ikke, da samme Dame kort efter af en tysk Professor blev underrettet om, at hun havde set mit Portrait i Thorvaldeens Museum, og at jeg var Skuespillerinde.

Fra mine Venner ved Theatret i Kjøbenhavn fik jeg Breve, hvori man
15 skildrede mig den nye Kamp mellem Døpfi og Christensen, der havde antaget en meget skarp Character fra begge Sider. Skuespillerne vare som sædvanligt utilfredse. — og jeg takkede Gud for, at Heiberg og jeg vare udenfor det Hele.

I October reiste vi omsider hjemad, og jeg saae for første Gang Prag,
20 der af alle fremmede Byer, jeg den Gang havde set, gjorde det største Indtryk paa mig. Naar man staar paa et høit Punkt og overskuer en By, da ser man sædvanligt denne By med spredte Kirker mellem Husene; staar man oppe paa Hradschin i Prag, da faar man Indtrykket af en eneste uhyre Kirke med Huse om. Kirkespirene koeise paa ethvert Punkt i Byen og give det
25 hele Skue noget saa Ophøiet, saa majestætisk, at det, een Gang set, vist aldrig kan glemmes. Paa Toppen af Hradschin ligger som bekjendt Damskirken. Ogsaa denne Kirke er mig uforglemmelig. Øverst oppe, omkring Loftet, løber et Rundmaleri, forestillende hele Jesu Lidelseshistorie. Om dette Maleri i sig selv har stort Kunstværk, vil jeg ikke bedømme, men vist er det, at denne Fremstilling af Frelserens Vandring paa Jorden greb mig med
30 en saadan Søen, som aldrig nogen tidligere af dette Emne. Jeg kunde ikke tilbageholde mine Taarer, og dette Billede har senere levet usvækket i min Erindring. I en anden Kirke saae jeg et mindre Billede, et høit mærkeligt Christusoved. En saadan Forening af Strength, Mildhed og imponerende
35 Alvor mindes jeg aldrig at have set; det Legemlige veg ganske tilbage for det rent Aandige. Disse Øine kan jeg aldrig glemme, Aanden lysie ud af dem med en saadan Styrke, en saadan Ild, at jeg i første Øieblik troede, at de vare transparente, og nærmere maatte overbevise mig om, at de virkelig vare meledede. Det hang paa venstre Side af Indgangen, ved en Pille. Ingen
40 af de Mange, jeg spurgte om, hvo det var Mesteren til dette Billede, kunde